

Inledning (del 1)

För 1100 år sen, under vikingatiden, föddes en liten flicka, och det var jag. Flickan hette Ingalill. Hon hade rött, axellångt hår, fräknar och var väldigt trevlig. Hennes ögon var gröna och hon var 11 år. Hon och hennes familj bodde i en liten by i södra Sverige. Hon tyckte att det var mycket vackert där. Hennes familj bestod av hennes mamma Linda, hennes pappa Karl, lillebror Erik och hennes mormor Frida. De hade också sex trälar. Fyra pojkar och två flickor. Pojkarna hette Alfred, Hannes, Gustav och Ulf. Flickorna hette Hilda och Susanne. Alfred och Hannes tog hand om skörden medans Ulf och Gustav byggde. Hilda tog hand om djuren och Susanne bakade och lagade mat. Alfred och Gustav var 13 år och Susanne och Hannes var 12 år. Hilda var lika gammal som jag. Det fanns en by som var lika stor som våran och låg ganska nära.

I den byn bodde min bästa vän, hon hette Emelie och hade kort, svart hår. Hon var också 11 år. Hon var en riktigt, riktigt bra kompis. Emelies familj bestod av hennes mamma Greta, hennes mormor Eva, hennes pappa Robin och hennes lillasyster Antonia. De hade fyra trälar. Två pojkar och två flickor. Pojkarna hette Per och Linus. Flickorna hette Alfrida och Milla. Alfrida och Antonia tog hand om djuren medans Milla tog hand om matlagningen och sydde kläder. Per tog hand om skörden och Linus byggde. Linus, Milla och Per var 17 år medans Alfrida var 15 år.

Skeppet (del 2)

En dag kom ett stort vikingaskepp till byn. Folket i byn ställde sig vid bryggan och tittade förvånat på när en stor och biffig man klev av. Han sa att han hette Hövding Ivar och skulle åka österut, över Svarta havet och byta varor med de som bodde där. Han undrade om någon från våran by ville följa med och att han behövde varor att byta med de som bodde österut. Folket i våran by blev glada och han fick tre stora pälsar, en påse med bärnsten och en fin järnyxa och han sa att om några av oss följde med skulle han ge oss några guldmynt, två glasbägare, vackra glaspärlor och sidentyger på rullar. Ungefär en fjärdedel av folket i byn ville följa med. Hövding Ivar sa att de skulle åka imorgon på morgonen. Jag var nyfiken på vad som fanns på skeppet och smög försiktigt in i skeppet och såg korgar med torkad fisk, flätade rep

och kedjor av järn. Sen så smög jag av skeppet utan att någon hade märkt mig och gick och lade mig i min säng.

Österut (del 3)

När jag vaknade nästa morgon hade jag en känsla av att det rörde sig. Jag satte mig upp och såg mig omkring. Sen blev jag chockad. Jag var ombord på skeppet! Hur hade jag hamnat här? Jag gick ju och lade mig i SÄNGEN! Och skeppet var redan mitt ute på öppet hav...

Jag ställde mig upp och började leta efter min pappa. Efter att ha letat ett tag så hittade jag honom. Jag frågade varför jag var här och han sa att jag behövde följa med. Jag frågade varför jag behövde följa med men han svarade inte mig.

.....

Dagarna gick och jag började undra om vi någonsin skulle komma fram. Jag hade i alla fall fått en kompis. Han hette Alvin. Han var lika gammal som jag (alltså 11 år) och hade brunt hår. Han var väldigt snäll tyckte jag.

På skeppet åt vi väldigt mycket fisk och skaldjur med potatis, jag tyckte om maten. Vi brukade gå och lägga oss när det var ungefär midnatt.

Det var faktiskt inte så farligt! Men det var inte lika bra när det var storm...

Efter två månader var vi äntligen framme i Konstantinopel. När jag såg ut över hamnen älskade jag redan ALLTING.

Konstantinopel (del 4)

I hamnen guppade det segelbåtar här och där. Jag såg ut över staden som såg superannorlunda ut jämfört med byn som vi bodde i. Det fanns stora vägar i sten och hus med flera våningar. Det fanns också en jättestor mur som omringade staden. Mitt i allt fanns ett super, super stort hus som var glittrande av något gult material som jag aldrig sett innan. Vi klev av skeppet och gick till ingången till staden. Det luktade supergott och jag blev lite hungrig. Innanför muren kryllade det av folk. Det fanns små bord med tak överallt som hade en massa saker på som jag aldrig sett innan.

Bakom borden stod det människor som kollade runt på alla människor eller på sakerna på borden. På borden fanns frukter, tyger, kött och smycken med vackra stenar på. Det fanns också bägare i glas, något grått och blänkande material och mat. Vapen som jag aldrig hade sett fanns också på borden. Jag gick runt på marknaden och kollade på borden med sakerna på.

Efter ett tag insåg jag att jag var vilse. Jag gick runt och ropade på pappa men hittade inte honom. Jag frågade också människorna om de hade sett honom. Men de tittade bara frågande på mig och sa något som jag inte förstod. När jag började känna att allt hopp var ute träffade jag en flicka som såg ut att vara i min ålder. Hon hade kort, svart hår med bruna ögon. Hennes kläder liknade inte mina ett dugg. Hennes kläder var en vit tröja som var väldigt lång som hade ett bälte runt hennes midja. Hon såg ganska snäll ut och jag frågade vad hon hette. Jag trodde att hon skulle titta sådär konstigt på mig men hon svarade mig. På mitt språk! Hon sa att hon hette Smilla. Jag sa att jag hette Ingalill och hade gått vilse. Jag tänkte att hon kanske kände någon från landet jag kom från. Jag bestämde mig för att det var så. Sen sa hon att hon också var vilse. Jag frågade vad det stora huset var för något. Hon sa att det var kejsarens palats av guld. Jag undrade vem kejsaren var och hon sa att han var den som bestämde i Konstantinopel, som en hövding ungefär. Jag frågade varför hon var vilse och hon sa att hon hade tappat bort sin mamma medans de var och handlade mat. Hon hade gått fram till ett stånd (som det hette) och hennes mamma hade gått därifrån. Jag såg att hon var lite ledsen i ansiktet. Hon frågade mig hur jag hade tappat bort mig och jag sa att jag blev så nyfiken på allt som jag aldrig hade sett innan och gick ifrån de andra som jag var här med. Jag kände mig lite orolig för att jag aldrig skulle hitta de andra igen.

Palatset (del 5)

Smilla sa att vi kunde gå upp till palatset och äta middag där.

-Men får vi det? sa jag.

-Ja, vi får det! sa Smilla.

-Jag bor ju där! sa Smilla.

Jag blev helt stum!

Jag visste inte att hon bodde i det stora, stora huset. Så coooooooooooolt! Vi gick upp till palatset (som det hette) och gick in genom porten dit. När vi kom in i palatsets matsal såg jag en stor stol i änden på det långa bordet. I stolen satt en smal man i sidenkläder prydda med det där gula materialet som Smilla sa att det hette guld. Mannen bar en stor kungakrona på huvudet prydd med diamanter och juveler och bredvid mannen satt... Hövding IVAR! Vad gjorde han HÄR?! Hur kom han HIT?!

Senare så fick jag bada i ett varmt bad (som de sa att det hette) och fick nya supersköna kläder av siden som såg ut som Smillas kläder gjorde.

.....

När jag hade bytt om och jag och Smilla hade gått ut från badrummet och hade kommit in i den stora matsalen igen så fanns stora tallrikar med frukter och bär på bordet och massa andra saker, som t.ex kött, grönsaker, fisk och saker som jag aldrig hade sett förut. Till att dricka fanns det äpplejuice, vatten och någon annan konstig vätska...

.....

Senare när vi satt och åt maten (som jag äääääääälskaddde!) frågade jag hövding Ivar varför han var här och han sa att han kände kejsaren som gammal barndomskompis och han hade träffat honom ute på gatan.

Det oväntade (del 6)

Mitt i middagen så var det någon som skrek. Sen kom det en kvinna inrusande i matsalen. Kvinnan var kort med blondt hår och en var klädd i en fin klänning som var vit med gulddetaljer på. På huvudet bar hon en krona med vackra stenar.

-Lea är borta! skrek kvinnan.

-Va! svarade kejsaren förvånat.

Kvinnan som visade sig vara kejsarens fru var väldigt upprörd. Kejsaren ställde sig upp och började springa efter sin fru som sprang ut ur matsalen. Efter ett tag kom de tillbaka gråtande båda två. Kejsaren ställde sig vid sin stol och bad alla att lyssna på

honom. När alla var tysta så började han förklara vem Lea var och vad som hade hänt.

-Alla måste hjälpas åt att leta efter henne! sa kejsaren med ledsen röst.

Alla ställde sig upp och började leta i alla rum i palatset. Jag och Smilla började med att leta i Leas rum. Efter att ha letat överallt där inne så gick vi till köket och letade där. Men vi hittade inte henne. Lea var visst en två år gammal bebis som tyckte om att busa med andra. Hon var också bra på att gömma sig fick jag veta. Jag kom på att vi inte hade letat i tvättstugan ännu så vi gick dit. Efter att ha letat i tvättkorgar som stod här och där såg vi något som rörde sig i en tvättkorg. Vi gick fram till den och hittade en bebis i den. Bebisen var Lea! Vi hade hittat henne! Jag tog upp henne i famnen och så började vi gå till matsalen där kejsaren och hans fru satt och väntade. När vi kom fram till dom så började Lea att skratta.

-Din lilla busunge! sa kejsarens fru till Lea och tog henne i famnen.

-Var hittade ni henne? frågade kejsaren mig.

-I tvättstugan! sa jag.

-Inuti en tvättkorg, sa Smilla.

Kejsaren tackade mig och Smilla för att ha hittat deras dotter och sen så kallade han på alla andra. Så fortsatte middagen som vanligt.

Hemkomsten (del 7)

När vi kom hem till byn så hade vi med några saker vi fått av kejsaren. Vi hade t.ex med oss guldmynt, silvermynt, fyra glasbägare, vackra glaspärlor och tre rullar med sidentyg. Vi hade även med några vackra ädelstenar. Som tack för att jag och Smilla hade hittat kejsarens dotter hade jag fått kryddor som luktade supergott och så hade jag fått några fröer som jag inte kände igen. Smilla visste jag inte vad hon fått men hon hade säkert fått något bra. Jag saknade henne supermycket. Det hade gått två månader sen jag hade sett henne sist men vi hade lovat varandra att träffas igen någon gång.

.....

När vi kom in i långhuset välkomnades vi hem med en god middag. Efter vi hade ätit upp gick jag ut. Det hade börjat bli mörkt ute men inte så mörkt att man inte kunde

se. Jag hade gått ut för att plantera fröerna jag hade fått av kejsaren. Jag gick ut till stället där vi planterade grönsaker och öppnade grinden. Sen gick jag en bit in till ett ställe där ingen hade planterat något. Jag satte mig ner på knä och började göra små gropar att sätta fröna i. När jag var färdig hade jag gjort 23 små gropar till fröna. Sen tog jag fram påsen med fröna i och började sätta ner fröna i groparna. Nu var det väldigt mörkt ute. När jag var färdig så grävde jag över fröna och vattnade de lite grann. Sen gick jag upp till långhuset och lade mig ner i sängen. Efter det så somnade jag.

.....

Fem veckor senare vaknade jag en härlig morgon. När jag gick ut och gick till stället där vi odlade grönsaker och gick in där och då såg jag några växter som var ungefär en meter höga. Det växte någon konstig röd sak på dem också. Jag kände på saken och den var mjuk. Jag tog en sådan där sak och sprang upp till långhuset. När jag kom in i långhuset gick jag fram till mamma och sa att jag hade fått frön av kejsaren som vi träffade på resan. Jag sa att jag hade odlat fröna och att de hade växt till någon lång växt med röda saker på. Sen så visade jag henne den röda saken. Hon frågade om hon kunde titta på den och jag gav den till henne. Hon kollade lite på den innan hon gav den till Ulf och sa till honom att smaka på den. När han tog en tugga så tog han en till tugga. Han sa att den var supergod. Mamma frågade mig var jag hade odlat den. Jag tog med henne till växten. Hon plockade tre stycken till av växten och gick upp till långhuset.

.....

Senare när det var dags för middag så frågade jag henne vad maten var gjord på. Hon sa att den var gjord på köttfärs, potatis, majs och tomat. Hon sa också att den innehöll den där röda grönsaken som jag hade odlat. Jag sa att den hette paprika (det hade kejsaren sagt till mig).